

[Ragnhild Andersen.]

særlig håndsækning. Jeg opfordrer til, at man under udvalgsarbejdet retter på indtægtsgrænsen, således at enhver enligstillet moder, der arbejder udenfor hjemmet, får mulighed for at få sine børnepenge udlagt af det offentlige.

Arbejds- og socialministeren (Poul Søresen): Jeg takker for den velvillige indstilling fra alle sider overfor det fremsatte forslag og skal kun føje enkelte bemærkninger til de faldne udtalelser.

Det problem har jo været rejst af forskellige ærede ordførere, hvorvidt man skulle benytte de tilstedeværende midler til enten at forhøje bidragene eller indtægtsgrænsen. For mig at se er det ud fra et socialt synspunkt den eneste rigtige vej at gå, når der er et beløb til rådighed, at forhøje bidragene. Man kommer ikke uden om, at mange, mange kvinder slet ikke når op til indtægtsgrænsen. Derved er de langt, langt ringere stillet end dem, der ligger på indtægtsgrænsen, så ud fra et socialt synspunkt har jeg ikke været i tvivl om, da jeg skulle stille dette forslag, at jeg ville stille det ud fra det synspunkt, at det svageste led skulle nyde godt af det, og det er altså sket ved, at forslaget fremtræder i den skikkelse, at det er forhøjelsen af bidraget, der er taget sigte på. Jeg forstår, at det andet spørgsmål vil blive fremført i det udvalg, som man vil henvisse lovforslaget til.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Svend Jørgensen og andre, som ønsker det spørgsmål undersøgt, hvorvidt der skal skaffes dækning for den forhøjelse, der sker, fra andre områder, at enlige mødre jo er med under forslaget om særlige ydelser således som hidtil. Dermed mener vi altså at have opvejet forhøjelsen i priserne på livsfornödenheder overfor denne gruppe. Jeg vil i hvert fald gerne have, at man ikke betragter dette forslag som stående i forbindelse dermed, men som udtryk for et direkte ønske om at forbedre den stilling, som denne gruppe af meget hårdt ramte medborgere har. Og jeg erkender — det har jeg haft lejlighed til at udtrykke ligesom mange af tingets medlemmer —, at de enlige mødre er et af de svageste led i vort samfund, så de bør mødes med stor forståelse. Jeg er selvfølgelig villig til at forhandle nærmere om forslaget i udvalget.

Nina Andersen: Jeg føler trang til i anledning af det ærede medlem fru Erna Sørensens udtalelser at sige, at man kan ikke direkte sammenligne en enlig mor og en ufaglært familiefar. Jeg vurderer kvindens arbejde i hjemmet så højt, at jeg betragter det som en økonomisk fordel, at der er to i en familie. Hvis det drejer sig om en mor, der er hjemme, så er det arbejde, hun udfører med forædling og forarbejdning af råvarer i hjemmet, af en sådan betydning, at det giver hjemmet en bedre økonomisk basis. Og hvis det drejer sig om et ægtepar, hvor begge arbejder ude, er den økonomiske situation også bedre. Den enlige mor er alene om alting, og der er mange ting, der bliver dyrere for hende, fordi hun er alene. Hun kan ikke overkomme det hele, kan ikke udføre så meget husligt arbejde som den mor, der er hjemme. Hun er nødt til at købe fuldt færdige produkter, hun er ikke i stand til at sy tøjet til sine børn eller lave det om eller reparere det. Meget ofte tvinges hun af omstændighederne, hvis hun overhovedet kan fremskaffe penge, til at købe tingene færdige. Hendes økonomi er altså langt vanskeligere, end hvor der er to i familien. Jeg mener derfor, at sammenligningsgrundlaget ikke kan holde.

Jeg føler derefter trang til at sige til ministeren, at jeg ikke foreslog, at man skulle forhøje indtægtsgrænsen i stedet for at forøge normalbidraget. Jeg er af den opfattelse, at hvis finansministeren regner godt, skulle der nok blive mulighed for at finde det par millioner mere, det drejer sig om. Jeg hører til dem, der har moret sig over den meget præcise udformning af finanslovforslaget. Jeg har tænkt på, at dette, at den højtærede finansminister på et budget på 3½ milliard kr. kan finde 30 mill. kr. i underskud, svarer til, at den husmoder, der har et husholdningsbudget på 50 kr. om ugen, er i stand til at lægge et så præcist budget, at hun mangler 45 øre om ugen og så regner ud, at hun hellere må købe 1 l mælk mindre. Jeg tror, at ligesom husmoderen er i stand til at finde et eller andet lille beløb i ugens løb til at købe denne mælk for, vil også finansministeren være i stand til at finde et eller andet lille beløb, hvis man er klar over, at det er en ting, der er nødvendig. Hvis den højtærede finansminister og den højtærede arbejds-